

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Спасяването на Тенекиения човек (5/24)

Когато Дороти се събуди, слънцето блестеше през дърветата и Тото дълго време беше навън да гони птиците и катериците около него. Тя седна и се огледа. Там беше Плашилото, което все още търпеливо стоеше в своя ъгъл и я чакаше.

- Трябва да отидем да потърсим вода - каза му тя.

- Защо ти е вода? - попита той.

- За да си измия лицето от пътуването по прашния път и да пия, така че сухият хляб да не ми залепне за гърлото.

- Сигурно е неудобно да си направен от плът и кръв - каза Плашилото замислено, - защото трябва да спиш, ядеш и пиеш. Обаче пък имаш мозък и струва доста притеснения да можеш да мислиш, както трябва.

Те напуснаха къщичката и тръгнаха през дърветата, докато не откриха малък извор чиста вода, където Дороти утоли жаждата си, окъпа се и си изяде закуската. Момичето видя, че нямаше много останал хляб в кошницата и беше благодарно, че Плашилото не се нуждаеше от храна, защото едва се намираше достатъчно за нея и Тото за деня.

Когато тя си хапна и беше готова да се върнат на пътя от жълти павеа, изведнъж се сепна, чувайки силно изпъшкване наблизо.

- Какво беше това? - попита тя плахо.

- Не мога да си представя - отговори Плашилото - но можем да излезем и да видим.

Точно тогава друг стон достигна ушите им и звукът сякаш идваше зад тях. Те се обърнаха и изминаха няколко крачки към гората, когато Дороти откри нещо, искрящо от лъча светлина, който падаше между дърветата. Тя побягна към мястото и после спря бързо, надавайки лек изненадан вик.

Едно от големите дървета беше частично отрязано и до него с вдигната брадва в ръце стоеше човек, изцяло направен от тенекия. Главата, ръцете и краката бяха свързани с тялото му, но той стоеше абсолютно неподвижен, сякаш не можеше да мръдне въобще.

Дороти го зяпна удивена, както и Плашилото, докато Тото лаеше силно и се опитваше да го захапне по тенекиените крака, от което го заболяха зъбите.

- Ти ли изпъшка? - попита Дороти.

- Да - отговори тенекиеният човек - Изпъшках.

Пъшкам повече от година, но никой не ме чу досега и не дойде да ми помогне.

- Какво мога да направя за теб? - попита нежно тя, защото беше разчувствана от тъжния глас, с който проговори човекът.

- Вземи една масльонка и ми смажи ставите - отговори той. - Толкова са ръждясали, че не мога да ги движа въобще. Ако бъда добре смазан с масло, скоро ще се оправя пак. Ще намериш масльонка на една полица в къщичката ми.

Дороти веднага се затича към къщичката и откри масльонката, а после се върна и попита притеснено:

- Къде са ти ставите?

- Първо смажи врата ми - отвърна Тенекиеният човек. Така че тя го намаза и тъй като беше доста зле ръждясал, Плашилото го хвана за тенекиената глава и го премести нежно от едната страна на другата, докато се задвижи свободно и тогава човекът можеше сам да я върти.

- Сега смажи ставите на ръцете ми - каза той. Дороти ги смаза с масло и Плашилото ги подви внимателно, докато бяха достатъчно свободни от ръждата и като нови.

Тенекиеният човек въздъхна доволно и смъкна брадвата си, която беше подпрял на едно дърво.

- Това е страхотно удобство - каза той. - Държа тази брадва във въздуха, откакто ръждяхах и се радвам, че мога да я смъкна на земята най-сетне. Сега, ако смажете и ставите на краката ми, ще се оправя още повече.

И така те смазаха с масло краката му, докато не се задвижиха свободно; и той им благодареше отново и отново за облекчението, защото той изглежда беше много любезно същество и много благодарно.

- Сигурно щях да си остана тук завинаги, ако не бяхте минали от тук - каза той - така че определено спасихте живота ми. Какво ви води тук?

- Ние сме на път към Смарагдения град да видим Великия Оз - отговори тя, - и се отбихме в колибата ти, за да прекараме нощта.

- Защо искате да видите Оз? - попита той.

- Искам той да ме изпрати обратно към Канзас, а Плашилото иска да му даде мозък - отговори тя.

За един момент тенекиеният човек изглежда се замисли сериозно. После каза:

- Мислиш ли, че Оз би ми дал сърце?

- Ами, предполагам - отговори Дороти. - Би било също толкова лесно като да даде мозък на Плашилото.

- Правилно - отвърна Тенекиеният дървар. - Тогава ще ми позволите ли да се присъединя към вашата група, и аз ще отида до Смарагдения град и ще помоля Оз да ми помогне.

- Заповядай - рече Плашилото сърдечно, а Дороти добави, че би се радвала да бъде в компанията му. Така че Тенекиеният човек нарами брадвата си и всички минаха през гората, докато стигнат до пътя, който беше застлан с жълти павета.

Тенекиеният човек помоли Дороти да сложи масльонката в кошницата си.

- Ако - каза той, - ме навали дъжд и ръждясам пак, ще имам огромна нужда от тази масльонка.

Имаха късмет, че нов другар се присъедини към групата, защото скоро след като започнаха пътуването си отново, стигнаха до място, където дърветата и клоните растяха толкова гъсто над пътя, че пътешествениците не можеха да преминат. Но Тенекиеният човек се зае за работа с брадвата си и сечеше така добре, че скоро разчисти пътя на цялата група.

Дороти така дълбоко се беше замислила, докато си вървяха по пътя, че не забеляза как Плашилото се спъва в една дупка и се претърколява до другата страна на пътя. Разбира се, той я повика да му помогне пак.

- Защо не заобиколи дупката? - попита Тенекиеният човек.

- Нямам достатъчно знания - отговори Плашилото весело. - Главата ми е пълна със слама, знаеш, и затова отивам до Оз да го помоля за малко мозък.

- О, разбирам - каза Тенекиеният човек. - Но все пак мозъкът не е най-доброто нещо на света.

- Ти имаш ли си? - запита Плашилото.

- Не, главата ми е доста празна - отговори дърварят. - Но някога имах мозък и сърце; така че като съм опитвал и двете, много повече предпочитам да имам сърце.

- Но защо? - попита Плашилото.

- Ще ти разкажа моята история и тогава ще ме разбереш.

И така, докато се разхождаха из гората, Тенекиеният човек им разказа следната история:

- Роден съм като син на дървар, който сечеше дървета в гората и продаваше дървения материал за прехрана. Когато пораснах, аз също станах дървар и след като баща ми почина, аз се грижех за старата си майка, докато беше жива. После реших вместо да живея сам, да се ожения, така че да не ми е самотно.

- Имаше едно Дъвчащо момиче, което беше толкова красиво и аз скоро я заобичах с цялото си сърце. Тя от своя страна обеща да се омъжи за мен, когато успея да спечеля достатъчно пари, за да построя по-хубава къща за нея; така че аз се зах за работа по-упорито отвсякога. Но момичето живееше с една старица, която не искаше то да се омъжва за никога, защото беше мързелива и искаше момичето да остане с нея и да върши цялото готвене и къщна работа. Така че старицата отиде при Злата вещица от Изток и ѝ обеща

две овце и крава, ако попречи на брака ни. Тогава Злата вещица омагьоса брадвата ми и докато се тревожех дали ще имам нова къща и жена възможно най-скоро, брадвата се плъзна и отсече левия ми крак.

- Това в началото изглеждаше като голямо нещастие, защото знаех, че еднокрак мъж не може да бъде много добър дървар. Така че отидох до един тенекиджия и го помолих да ми направи нов крак от тенекия. Кракът вършеше много добра работа, когато свикнах с него. Но действието ми разгневи Злата вещица от Изток, защото тя беше обещала на старицата, че няма да позволи да се ожения за красивото Дъвчащо момиче. Когато започнах да сека отново, брадвата ми се изплъзна и ми отрязва десния крак. Пак отидох до тенекиджията и той пак ми направи крак от тенекия. След като тази омагьосана брадва ми отрязва ръцете, една след друга; не се обезсърчиш, замених ги с тенекиени. После Злата вещица накара брадвата да се изплъзне и да ми отреже главата и в началото си помислих, че това е моят край. Но тенекиджията се случил да минава от там и ми направи нова глава от тенекия.

- Помислих, че съм победил Злата вещица тогава и работех по-усилено отвсякога; но нямах ни най-малка представа колко жесток може да бъде моят враг. Тя измисли нов начин да убие любовта ми към красивата Дъвчаща девойка и накара брадвата ми да се изплъзне пак, така че да разсече тялото ми на две половини. Отново тенекиджията ми се притече на помощ и

направи тялото ми от тенекия, като закрепил ръце, крака и глава към него чрез стави, така че да мога да се движа наоколо, както обикновено. Но, уви! Нямах сърце сега, така че загубих цялата си любов към Дъвчащото момиче и не ми пукаше дали ще се ожения за нея или не. Предполагам, че тя все още живее със старицата и ме чака да я взема за жена.

- Тялото ми блестеше толкова ярко на слънцето, че се чувствах много горд от него и сега нямаше значение дали брадвата ми ще се изплъзне, защото не можеше да ме пореже. Имаше само една опасност - ставите ми да ръждясат; така че си пазех масльонка в колибата и се грижех сам за маслото, когато имах нужда. Обаче дойде ден, когато забравих да го направя и хванат в бурята, преди още да помисля за опасността, ставите ми ръждясаха и останах в гората, докато не дойдохте да ме спасите. Беше ужасно преживяване, но през годината, в която си стоях там, имах време да разбера, че най-огромната загуба, която съм познавал, е загубата на сърцето ми. Докато бях влюбен, бях най-щастливият човек на земята; но никой, който няма сърце, не може да обича и съм решен да помоля Оз да ми даде сърце. Ако той го направи, ще се върна при Дъвчащата девойка и ще се ожения за нея.

Дороти и Плашилото бяха силно заинтригувани от историята на Тенекиения човек и сега знаеха защо толкова много желае да получи ново сърце.

- Същото е - рече Плашилото, - Аз ще поискам мозък вместо сърце; защото глупакът няма да знае какво да прави с едно сърце, ако го получи.

- Аз взимам сърцето - отвърна Тенекиеният човек - защото мозъкът не може да те направи щастлив, а щастието е най-хубавото нещо на света.

Дороти нищо не каза, защото беше озадачена и не знаеше кой от двамата ѝ приятели беше прав, и реши, че ако просто стигне обратно в Канзас при леля Ем, няма да има толкова значение дали дърварят няма мозък и Плашилото няма сърце или всеки от тях е получил това, което иска.

Това, което най-много я безпокоеше, беше, че хлябът почти беше привършил и следващото хапване на нея и Тото ще изпразни кошницата. За по-сигурно нито дърварят, нито Плашилото ядоха нещо, но тя не беше направена от тенекия или слама и не можеше да живее без да се храни.